

Βγ

Βεγισάριος.
Γράμα

Ἐν Βιέννῃ 1817

1342

ΒΕΛΤΙΣΤΑΡΙΟΣ.

2905

ΔΡΑΜΑ

Δ Τ Ω Π Ρ Α Ξ Ε Ι Σ.

Συντεθέν μὲν Γερμανισὶ ὑπὸ Χ. Κ. Χ. Τράου-
ζεν, μετενεχθέν δὲ καὶ τύποις ἐκδοθέν εἰς τὴν
ἡμετέραν καθομιλουμένην διάλεκτον ὑπό τινος τῶν
φιλογενῶν.

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ,

Ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τυπογραφείου δὲ Χίρσφελδ.

1819.

2198
Τὰ τοῦ Δράματος πρόσωπα.

~~~~~

Γ'ουσινιανὸς, Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων.
Βελισάριος, ὁ ποτὲ ἀρχιστράτηγος αὐτοῦ.
Γελίμερος, ὁ ποτὲ Βασιλεὺς τῶν Βανδάλων.

Τίβερυς. }
Θεοφάνης. } Νέοι στρατιῶται.
Πόλλιος. }

Εἰδοξία, θυγάτηρ τοῦ Βελισαρίου.

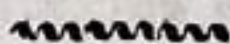
Ἡ παράσαςις ὑποτίθεται εἰς τὸν οἶκον ἐνὸς
χωρικοῦ τῆς Θράκης, κτῆμα τοῦ Γελιμέρου.

~~~~~

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΥ.

Ο Βελισάριος Ἀρχιεράτης τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἐτελείωσεν εὐτυχῶς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν καὶ ἔκλεισε μετ' αὐτῶν Εἰρήνην κατὰ τὸ 531 ἔτος. Τὸ ἀκόλουθον ἔτος ᾠδήγησε τὸν ναυτικὸν Στρατὸν διωρισμένον πρὸς ἀπόκτησιν τῆς Ἀφρικῆς· ἐκυρίευσεν τὴν καρχηδόνα· ὥρμησε κατὰ τοῦ Γελιμέρου ἄρπαγος τοῦ θρόνου τῶν Βανδάλων, καὶ ἐκυρίευσεν τὸ βασίλειον αὐτοῦ. Οἱ αὐθιόπες τῷ ὑπετάχθησαν· ἐνίκησε τὰ λοιπὰ Στρατεύματα τῶν Βανδάλων· ἡχμαλώτευσεν τὸν Γελίμερον καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὸ 553 ἔτος. Οὗτος ὁ Ἡγεμὼν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐτελείωσεν ἡ Μοναρχία τῶν Βανδάλων Ἀριανῶν, ὑπῆρξεν ἓνας μέγας ρωλισμὸς τῶν θριάμβων τοῦ Βελισαρίου, ὅς τις ἀφανίσας τὸ Βασίλειον τοῦτο εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἐσάλη ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ διὰ νὰ κατασρέψῃ καὶ τὸ τῶν Γότ-

θῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν· φθάσας εἰς τοὺς Λιμένους τῆς
 Σικελίας ἐκυρίευσε τὰς Πόλεις Κατάνην, Παλέρμον,
 Συρακοῦσαν καὶ ἄλλας πολλάς. Ἐκεῖθεν ἔτρεξε πρὸς
 Νεάπολιν, ἐκυρίευσεν αὐτὴν, μετέβη εἰς Ῥώμην,
 καὶ λαβὼν τοὺς ὀρχηγοὺς καὶ ἡγεμόνας αὐτῶν, τοὺς
 ἔπεμψε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα. Φονευθέντος τοῦ
 Βασιλέως τῶν Γότθων Θεοδάτου, ὁ διάδοχος αὐ-
 τοῦ, Βιτίγης, ἦλθε καὶ πολιορκήσας τὴν Ῥώμην, ὅλλ'
 ὁ Βελισάριος ὠρμήσας κατ' αὐτοῦ τὸν ἐνίκησε καὶ
 τὸν ἐδίασε νὰ κλεισθῇ εἰς τὴν Ῥαβέννην· ἔπειτα
 δὲ λαβὼν αὐτὸν καὶ καταφρονήσας τὸ προσφερθὲν
 αὐτῷ βασιλικὸν διάδημα, τὸν ἔφερεν εἰς Κωνσταντι-
 νούπολιν. Ὅλα τὰ πλῆθη τῆς πόλεως ταύτης εἰς
 τὸ εἶμα των μὲν ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦ Βελισαρίου,
 εἰς τὴν μνήμην των δὲ τὰ λαμπρὰ αὐτοῦ κατορ-
 θώματα, καὶ τὸν ἐθεάρουν ὡς λυτρωτὴν τοῦ Βα-
 σιλείου. Μετ' οὐ πολὺ ἐδίασθη νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ
 ταύτης τῆς Μητροπολεως διὰ νὰ ἔλθῃ κατὰ τοῦ
 πρώτου Χοζρουέ, βασιλέως τῶν Περσῶν, τὸν ὁ-
 ποῖον νικήσας καὶ τρέψας εἰς φυγὴν μετέβη εἰς Ἰτα-
 λίαν κατὰ τοῦ Τοτίλα, ἐκλεχθέντος βασιλέως ὑπὸ

τῶν Γότθων, καὶ τὸν ἠμπόδισε τοῦ νὰ ἀφανίσῃ ὀλοτελῶς τὴν Ῥώμην, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσελθὼν ἐδιόρθωσε τὴν γενηθεῖσαν ζημίαν. Καὶ εἰς τὰ γηρατεία αὐτοῦ ἀκόμι ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Χούνων, οἱ ὅποιοι εἶχον κάμῃ μίαν ἐπιδρομὴν εἰς τὴν Ἰταλίαν κατὰ τὸ 558 ἔτος, τοὺς ἐδίωξε καὶ τοὺς ἐβίασε νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πατρίδα των. Περὶ τὸ 561 ἔτος, οἱ περὶ τὸν Ἰουστινιανόν, ζηλοτυποῦντες εἰς τὸν ἔνδοξον τοῦτον ἀρχιστράτηγον, τὸν κατηγορησαν πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, ὡς θελήσαντα νὰ κυριεύσῃ τὸν θρόνον αὐτοῦ. Ὁ Ἰουστινιανὸς καταπιεσμένος ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ γηρατειοῦ του καὶ περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς φοιούτους ἔδωκε πίσιν εἰς τοὺς λόγους αὐτῶν, τοῦ ἀφήρесе τὸ ἀξίωμα, ὁμοίως καὶ ὅλας τὰς τιμὰς καὶ τὸν ἐσώρευσε μὲ πολλὰς καταχρήσεις, αἱ ὁποῖαι τέλος πόντων τὸν ἐφερον εἰς τὸν τάφον.

Οὗτος ὁ ἔνδοξος ἀνὴρ, ἄξιος καλητέρας τύχης, ἀφ' οὗ διοίκησε τόσους χρόνους τὰς βασιλικὰς ὑποθέσεις, ὡδύγησεν ἐνδόξως παντοῦ τὰ στρατεύματα τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ ἔδειξε μεγίστας ὑπουργίας

τὴν Πατρίδα του, κατήντησεν ἐν τέλει νὰ ζητῇ τὴν ἐπιούσιον αὐτοῦ ἄρτον εἰς τὸν ὁρόμον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κατότινας τῶν Ῥωμαίων ἱστοριογράφους, ἀλλὰ κατὰ ἄλλους, μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους ἔλαβε πόλιν τὸ πρῶτόν του ἀξίωμα, καὶ τίμας, καὶ ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Θέλεται δὲ, ὅτι νὰ ὑπάρχῃ ἀκόμι εἰς Κωνσταντινούπολιν μία φυλακὴ ὀνομαζομένη, ὁ πύργος τοῦ Βελισαρίου, κειμένη ἐπὶ τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης πρὸς τὸ μέρος τοῦ παλατίου τῶν ἑπτὰ Πύργων. Οἱ ἐντόπιοι δηγοῦνται, ὅτι ὁ Βελισάριος ἐκρεμοῦσεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς φυλακῆς ἐν καλάθιον καὶ ἐξήτει ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοὺς διαβαίνοντας, φωνάζων „δότε ἓνα ἀβολὸν εἰς τὸν δυστυχῆ βελισάριον, τὸν ὁποῖον ἀπεσέρησε τῶν ὀφθαλμῶν του ὁ φθόνος.“ Κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν Συγγραφέων ἀπέθανεν ὁ ἐνδοξος οὗτος ἀνὴρ κατὰ τὸ 585 ἔτος.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Εὐδοξία, Τίβεργς.

Τίβεργς.

Ο "λην ταύτην τὴν νύκτα ἀπέρασα ἄπνους· εὐθύς, ὅπου ἔνταῦθα ἔφθασα, ἄρχισεν ἡ καρδιά μου νὰ κτυπᾷ μεγάλως ὑπὸ χαρᾶς καὶ λύπης. — Ἡ εὐδοξία, τὴν ὁποίαν ἀγασπᾷ ἡ ψυχὴ μου, καὶ τῆς ὁποίας ἡ Εἰκὼν μ' ἠκολούθει πάντοτε ἐνθαρρύνουσα τὴν καρδίαν μου εἰς τολμηρὰ ἔργα, εὐρίσκεται ἔνταῦθα. Ἀλλὰ τὸ ὠραῖον σῶμα αὐτῆς μοὶ δίδει δεινὴν προσαγνὴν νὰ τὴν βλέπω ὡς ἄσημον καὶ ἀγνώρισον.

Εὐδοξία.

Συγχωρήσατέ μοι διὰ τοῦτο μου τὸ φέρσιμον, ἐπειδὴ μοὶ τὸ προσάξει ἡ ἀνάγκη — Εἰς τοὺς δυσχεεῖς, τοὺς ὁποίους ἡ Τύχη καταφρονεῖ, εἶναι τὸ σκότος μόνον παρηγορία — Δὲν γινώσκεις ἀκόμι, ὅτι ὁ Βελισάριος εὐρίσκεται εἰς τὰ δεσμά; — Τὶ ἄλλο μένει λοιπὸν εἰς τὴν θυγατέρα του, εἰμὴ τὸ νὰ θρηνῇ αὐτὸν διάγουσα ἀγνώριστος καὶ εἰς μοναξίαν

Τίβερυς.

Αὕτη ἡ εἰδήσις ἐτάραξε νεωστὶ τὰ στρατεύ-
ματα, τὰ ὅποια ποτὲ ἐνίκων δι' αὐτοῦ καὶ τώρα
ὡς τὸν Ἰταλικὸν πόλεμον μάχονται ἀνωφελῶς —
Ἀλλὰ κρίνε, φιλτάτῃ μου, μόνῃ περὶ τῆς θλίψεώς
σου ταύτης, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι δι' αὐτό! —
Ὅχι μόνον τὸν μέγαν ἄνδρα, τὸν ἐλευθερωτὴν
τῆς Πατρίδος κλαίω ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ τὸν Πα-
τέρα τῆς νύμφης μου, τὸν πρᾶον καὶ φιλόανθρωπον
— Ὁ Καίσαρ μὲ προσκαλεῖ ἀπὸ τὸ στρατεύμα —
Μὲ πολὺν ζήλου τρέχω νὰ βοηθήσω τὸν καταθλι-
βόμενον Βελισάριον — Ὅμως πῶς ἠκολούθησε
τοῦτο, νὰ ζῇς ἐδῶ κεχωρισμένη ἀπ' αὐτόν;

Εὐδοξία.

Μία σκληρὰ προσαγὴ μ' ἐξώρισε μὲ τὴν Μη-
τέρα μου μακρὰν ἀπὸ τὴν αὐλήν, τὴν ὁποίαν
δὲν εἶχον ἰδεῖ ποτέ· ἀνεχώρησα μ' αὐτὴν,
ἀλλ' αὕτῃ ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν μεγάλην τῆς λύπην.
— Ἀφ' οὗ πρὸς τούτοις ὁ ληστὴς Βούλγαρις ἠφά-
νισε τὸ ὑποσατικόν, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ μ' ἄφησε,
μὲ ἐδίασεν ἡ ἀνάγκη νὰ τρέχω ἀπὸ τόπον εἰς τό-
πον. — Ἦλθον εἰς τοῦτο τὸ χωρίον — Καὶ εὐθὺς,
ὡς ὁ Γέρων κύριος τοῦ ὀσπητίου μὲ εἶδε, μὲ ὑ-
πεδέχθησαν ὡς θυγατέρα των αὐτὸς καὶ ἡ γηραλαία
τοῦ Γυνή.

Τίβερυς.

Τίς εἶναι οὗτος ὁ ἄνθρωπος, ὅς τις δεικνύει
τοσαύτην Γεναιότητα καὶ φιλοξενεῖ τοὺς ξένους οὕτω
ἐλευθερίως;

Εὐδοξία.

Οὔτε ἐγὼ γνωρίζω αὐτὸν οὔτε αὐτὸς ἐμὲ,
ἀλλ' ἡ εὐγενὴς καρδιά του καὶ τὸ πρόσωπόν του
μαρτυρεῖ, ὅτι εἶναι ἄλλος τις καὶ ὄχι χωρικός ἄν-
θρωπος, ὅς τις τρέφεται μόνον μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ
προσώπου του. — Εὐχαρισῶ πολλὰ τὴν τύχην,
ἥτις μὲ ὠδήγησε πρὸς αὐτόν· ἐδῶ μὲ ἡσυχίαν χω-
ρίς νὰ μὲ γνωρίζῃ κανεὶς θέλω ἰδεῖ ὀγλίγωρα τὸ
τέλος τῆς ζωῆς μου.

Τίβερυς.

Ὁχι, ἐράσμιε, ἄφησον ταύτην τὴν ἀπόφα-
σιν, ἐπειδὴ ἡ καρδιά σου πρὸ πολλοῦ εἶναι ἐδι-
κή μου.

Εὐδοξία.

Ἡ κακὴ Τύχη, ἥτις μ' εὔρε τώρα, ἐχάλασε
τοῦτον τὸν μετὰ σοῦ δεσμὸν μου, καὶ δὲν εἶμαι
πλέον ἄξια δι' ἐσέ.

Τίβερυς.

Τίποτε δὲν δύναται νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ σοῦ·
αἱ ἀρεταί σου λάμπουν πλέον καὶ αὐτοῦ τοῦ βασι-
λικοῦ διαδήματος.

Εὐδοξία.

Ἀμφιβάλλεις λοιπὸν, ὅτι σὺ ἀνήκεις μᾶλλον εἰς τὸν Καίσαρα — ἢ τύχη σου —

Τίβερις.

Ἡ τύχη μου μόνη εἶσαι σὺ.

Εὐδοξία.

Ὑπαγε μόνου εἰς τὴν Αὐλὴν, καὶ αὕτη θέλει σε διδάξει βεβαίως, πόσον πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τις ἐκεῖνον, τὸν ὑποῖον δὲν ἀγαπᾷ πλέον ὁ ἡγεμών.

Τίβερις.

Αὕτη ἡ καρδιά καταφρονεῖ γεναίως τὴν ἀκατασσίαν τῆς Αὐλῆς, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ μόνην τὴν ἀθωότητα. Μόνου διὰ νὰ ἐλευθερώσω τὸν Βελισάριον ἀπὸ τῆς φυλακῆς, καὶ νὰ δώσω εἰς τὸν ὑπατημένον Γουζιανὸν νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθειαν βιάζομαι νὰ ἔλθω ὅσον τάχιστα ἐκεῖ. — Σήμερον ὅμως μένω ἐδῶ, ἐπειδὴ μετὰ παρέλευσιν τοσούτου καιροῦ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν σε βλέπω.

Εὐδοξία.

Συγχώρησόν μοι. — ἐκείνη, ἡ ὁποία με ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς ὡς Μήτηρ, εἶναι ἄρρώστος· ὁ σεβάσμιος ἡμῶν Γέρων ἐξῆλθεν εἰς τὰ λιβάδια, καὶ ἡ Ἀγέλη με περιμένει· ὅθεν ὑπάγω καὶ ἐπιστρέφω πάλιν εὐθύς.

Τίβερυς.

Κράτησον τὸν λόγον σου. — Ἀχ! ἄρκεῖ
μόνον νὰ αἰσθάνησαι πόσον ἡ καρδιά μου σὲ ἐπι-
θυμεῖ.

Εὐδοξία.

Τὴν δυσυχίαν μου γνωρίζω καλῶς (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Τίβερυς (καθ' ἑαυτὸν).

"Αχ! πόσον ἔταπεινώθης ἀγαπητὴ! ὅλλὰ
τὶ λέγω! ἡ καρδιά μου ἀνδρίζεται — Εὐδοξία, σὲ
ἀγαπῶ τοσοῦτον καὶ ἀκόμη περισσότερον, παρὰ ὅτε
ἡ Τύχη σὲ περιεκάλυπτε μὲ τὴν λαμπρότητά της —
Ἡ Ποιμαντικὴ, εἰς τὴν Νηπιότητα τοῦ κόσμου, ἤτον
ἔργον τῶν ἰδίων Βασιλισσῶν. Ὁ χωρικὸς ὑπάρχει
καὶ νῦν τὸ ὑποσήμενον τῆς Βασιλείας· ἡ κλίσις,
ἣτις ἐμψυχώνει αὐτὸν καὶ γλυκαίνει τοὺς κόπους
του, τὸν παρακινεῖ νὰ ὠφελῇται ἀκόμη καὶ τώρα
ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς γαληναίας καὶ λαμπρᾶς αὐ-
γῆς, ἐν ᾧ οἱ συνοδοιπόροι μου κοιμῶνται πολλὰ
γλυκῶς — Ἀλλ' ἰδοὺ ἔρχονται.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Ὁ ἀνωτέρω. Θεοφάνης. Πόλλιος.

Θεοφάνης,

Εξύπνησες πλέον; Τίβερυ, διατὶ τόσο οὐ γλύγωρα.

Τίθερυς.

Μ' εὐφραίνει πολλὰ ἡ αὐγή.

Πόλλιος.

Ἡμεῖς ἴδμεν αὐτὴν πολλάκις, διότι ὁ στρα-
τώτης κοιμάται μόνον, ὅταν ἔχῃ καρὸν.

Θεοφάνης.

Λοιπὸν δὲν θέλομεν ἀναχωρήσει;

Τίθερυς.

"Ἄς μείνωμεν κάλλιον σήμερον ἐδῶ, ἐπειδὴ
ὁ Ξενοδόχος μας εἶναι πολλὰ σεβάσμιος Γέρων, καὶ
ἐν ταύτῳ φιλόξενος καὶ ἐλευθέριος.

Θεοφάνης.

Ἡ θυγάτηρ, τὴν ὁποίαν ἔχει, μοὶ ἀρέσκει κα-
λήτερον, παρὰ αὐτὸς — Ἴσως τὸ ἴδιον καὶ εἰς ἐσένα
— (πρὸς τὸν Τίθερυν).

Πόλλιος.

Τοῦτο ἐνόησα καὶ ἐγὼ ἀκόμη χθές, διότι
ὁ φίλος μας ἔμεινεν ἐκστατικὸς ἀμέσως ὡς τὴν εἶδεν.

Τίθερυς.

Τοῦτο δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, αὐτὴ μοὶ ἀρέ-
σκει καθ' ὑπερβολὴν — Ὅμως σέβομαι τὸν Πα-
τέρα της.

Πόλλιος.

Ἄς μείνωμεν λοιπὸν ἐδῶ, πλὴν μὲ συμφω-
εῖαν νὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ εἰς τὸ κυνέγιον.

Θεοφάνης.

Μάλιστα υπάγομεν, καὶ ἐλπίζω νὰ φέρωμεν εἰς τὸν Ξενοδόχον μας πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ καὶ δορκάδας.

Πόλλιος.

Τόσον εὐχαρίσως ζῇ ὁ στρατιώτης, ἂν καὶ ἡ Τύχη τὸν κατατρέχη πολλάκις.

Τίβερυς (θεωρῶν πρὸς τὸ παράθυρον).

Ἐκεῖθεν ἔρχεται ἓνας Γέρων τυφλὸς. — Ἐν παιδάριον χειραγωγεῖ αὐτὸν — τρέμει ὅλος — Ἡ πολλὴ ψύχρα τῆς Αὐγῆς, ἴσως, ἀπενάρκωσεν αὐτὸν — Φαίνεται, ὅτι ζητεῖ ἐλεημοσύνην, ὅμως δεικνύει ἐν τ' αὐτῷ, ὅτι δὲν εἶναι ἐκ φύσεως πρὸς τοῦτο διωρισμένος.

Θεοφάνης.

Κράξον αὐτὸν μέσα νὰ ζεσαθῇ, ἴσως, ἦτον καὶ αὐτὸς ποτὲ στρατιώτης, καθὼς καὶ ἡμεῖς, καὶ ἴσως, θέλομεν καταντῆσαι ποτὲ ὅλοι ὡς αὐτὸς.

Τίβερυς (κράζει τὸν Βελισόριον).

Φίλε, ἐλθὲ ἐδῶ διὰ νὰ ζεσαθῇς.

Θεοφάνης.

— Ὅταν χύσῃ τις τὸ αἷμα τοῦ ὑπὲρ τῆς Πατρίδος. . . .

Τίβερυς.

Ἴδου ἔρχεται· μοὶ φαίνεται, ὅτι γνωρίζω τὸν ἄνδρα. —

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Τίθερυς (πρὸς τὸ παιδάριον).

Φέρε αὐτὸν πλησίον εἰς τὴν φωτίαν. (πρὸς τὸν Βελισάριον) κάθου γέροντά μου καὶ ζεσάθητι· ἄρχισε πλέον ὁ χειμὼν.

Βελισάριος.

Ὅποιοι καὶ ἂν εἴσθε, ἡ φιλανθρωπία κατοικῇ εἰς τὴν καρδίαν σας — δέχομαι τοῦτο μὲ εὐχαρίστησιν.

Θεοφάνης.

Ἀληθῶς, οὗτος εἶναι σρατιώτης — Ἡ θεωρία αὐτοῦ τὸ μαρτυρεῖ. —

Τίθερυς.

Εὐδεχόμενον. —

Πόλλιος.

Εἰς πολλοὺς συμβαίνει νὰ δυσυχῶσι καὶ ὑγιεῖς ἄνθρωποι.

Θεοφάνης.

Ἡμεῖς μ' ἔλον, ὅτι εἶμεθα νέαι, ὅμως ἐπολεμήσαμεν πολλάκις ὑπὲρ ταύτης τῆς Βασιλείας.

Τίθερυς.

Καὶ ἀμισθί.

Πόλλιος.

Δὲν τιμᾷ κανεὶς τὴν ἀξίαν καὶ ἐκ τούτου προέρχεται ἡ πτώσις. —

Θεοφάνης.

"Ας ἐμπιστεύετο μόνον ἡ διοίκησις τῆς Βασιλείας εἰς ἡμᾶς, καὶ εὐθὺς τὸ κακὸν ἤθελε μεταβληθῇ εἰς καλόν.

Βελισάριος (δεικνύει μὲ γέλωτα τὸν θαυμασμόν του),

Πόλλιος (πρὸς τὸν Βελισάριον).

Νομίζεις αὐτὰ, ὅπου ἐδῶ ὁμιλοῦμεν, γελοιώδη;

Βελισάριος.

Οὔχι, ἀλλὰ ὀλίγον ἐλαφρὰ κατὰ τὴν ἡλικίαν σας. — Νομίζετε, ὅτι ἔχετε αἰτίαν νὰ ἀγανακτῆτε; — Κ' ἐγὼ κρίνω τοῦτο διὰ ἄδικον τὸ νὰ σᾶς παραβλέψη τις δι' ὅλου, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι τὸ πλεόν μικρότερον κακόν. — Λυπηθῆτε μᾶλλον, ἐπειδὴ τοῦτο τὸ Βασίλειον δὲν ἔχει πλεόν δύναμιν, οὔτε λαμπρότητα, ἐπειδὴ ὁ ἡγεμὼν του ἠδυνάτησε πάντη, μὲ τὸ νὰ ᾔναι Γέρων, καὶ ἔχει πολλὰς φροντίδας, καὶ διοικεῖται ὑπὸ ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι δὲν τῷ εἶναι πιστοί. — Καὶ ἔταν τὸ κοινὸν πάσχει, εἶναι ἄδικον τὸ νὰ φροντίζη τις μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του.

Θεοφάνης.

Εἰς τὸν καιρόν σου δὲν ἐφρόντιζέτις διὰ τὸν ἑαυτόν του, τώρα ὅμως εἶναι συνήθεια νὰ μὴ καταγίνεται τις εἰς ἄλλο εἰμὴ εἰς τοῦτο πρὸ πάντων.

Βελισάριος.

Τοῦτο εἶναι χειρότερον φίλε, καὶ ἂν οὕτως
ᾔχῃ τὸ πρῶγμα, δὲν εἶναι θαῦμα, ἂν σᾶς παρα-
λέπωσιν.

Πόλλιος.

Αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν μᾶς ὁμολογεῖς, διὰ τὴν
καλοσύνην, τὴν ὁποίαν σοὶ ἐδείξαμεν ἐδώ;

Βελισάριος.

Ναὶ, σᾶς ἀνταμείβω λέγων τὴν ἀλήθειαν

Τίβερυς.

Πολλὰ σοφῶς λαλεῖς, ὅμως ὀλιγον σκληρῶς·
ἡ θυσία, τὴν ὁποίαν ζητεῖς εἶναι ἀρετὴ καὶ ὄχι
χρέος.

Βελισάριος.

Τοῦτο εἶναι τὸ καθήκον, τὸ ὁποῖον ζητεῖ
χρεωτικῶς ἢ κατὰσασίσας· εἶναι σχεδὸν τὸ θεμέ-
λιον αὐτῆς, καὶ τῆς ἀρετῆς, εἰς τὴν ὁποίαν φθάνει
ὁ στρατιώτης. — Ὅς τις ἀφιερώνει τὸν ἑαυτόν του
εἰς τὴν πατρίδα δὲν ἀποβλέπει εἰς ἀνταμειβὴν —
Καθ' ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ ὑπὲρ αὐτῆς πράττει, ὑπερ-
βαίνει ὅλας τὰς τιμάς. — Ἐκεῖνος γινώσκει σχε-
δὸν προτήτερα αὐτὴν ὡς ἀχάριστον· ἀλλ' ἂν ἡμε-
γαλοψυχία δὲν παρακινεῖ αὐτὸν εἰς θυσίαν, τὸν πα-
ρακινεῖ ἡ ἰδία του ἀνοησία. — Ἡ φιλοδοξία καὶ ὁ
ζῆλος τῆς ἀρετῆς εἶναι ἄξια τῶν φρονημάτων,

τί σᾶς μέλει λοιπὸν, ἂν πύσον οἱ ἄθρωποι τιμῶσι
τὰς δουλεύσεις σας; Οἱ μισθὸς τῆς ὀρεγῆς δὲν
συνίσταται εἰς τοῦτο. — Οὔτι ὁ κοινὸς στρατιώτης,
ὑπὸ μικρῶν λαφύρων παρακινούμενος, μόνον διὰ τὸ
κέρδος ἐκτίθεται εἰς τὸν θάνατον, τοῦτο εἶναι φα-
νερὸν, σείς ὅμως, οἷτινες ἐγεννήθητε εἰς ἀφθονίαν
καὶ ζῆτε μόνον πρὸς ἀπόλαυσιν, ποῖον καλῆτερου
μισθὸν ζητεῖτε, μεταλάττοντες γενναίως τὰ ἀγαθὰ
καὶ τὴν εὐδαιμονίαν μὲ πόνον καὶ κίνδυνον; —
Δὲν νοεῖτε ποσῶς τὴν οὔτι δανότητα; ὅτι, ἐκεῖνος,
ὅς τις ζητεῖ μισθὸν, εἶναι δούλος. — Τὸ ἴδιον καὶ τὸ
μεγαλεῖον αὐτοῦ.

Θεοφάνης.

Καθὼς βλέπω φίλε, εὐκόλα μᾶς ἀποκατα-
σταίνεις Ἡγεμόνας.

Βελισάριος.

Ἄν ὑπῆρχες Ἡγεμὼν, τότε σοὶ ἔλεγον, ὅτι,
εἶναι τὸ καθῆκον παρακινεῖ εἰς μεγαλοψυχίαν ἐκεῖ-
νον, ὅς τις σοὶ δουλεύει, τὸ ἐδικόν σου ζητεῖ χρεω-
σικῶς νὰ εἶσαι δίκαιος καὶ νόμιμος.

Τίθερυς.

Λοιπὸν σοχάζεσαι ὡς δίκαιον τὸ νὰ αὐταμεί-
βηται ἡ δούλευσις;

Βελισάριος.

Μάλιστα, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον μόνον, ὅς τις ἔλα-

αὐτήν, διότι εἰς τοῦτον μόνον ἀνήκει, νὰ φρον-
 τίσῃ περὶ αὐτῆς, καὶ ἤθελεν εἶναι κάχις δι' αὐτὸν,
 αὐτὴν ἀμελήσῃ, ἐπειδὴ, ἀνίσως καθεὶς ἀπὸ σᾶς
 ἤθελε μετρήσῃ τὴν ἀξίαν του, πῶς μεγάλην θέλει
 εὐρεῖ αὐτήν; καὶ ἂν εὖρῃ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἀξιου νὰ
 ἀδικῇ, ποῖος θέλει εἶναι οὐποτασσόμενος; Ἀληθινὰ,
 ὅσον ἡ Βασιλεία καὶ ἂν ἤθελεν εἶναι ἀδικος καὶ ἀδύ-
 νατος, ὅμως εἰς τὴν ἐκλογὴν της εἶναι δικαιότε-
 ρα, παρὰ ὅπου καθεὶς ὑμῶν σοχάζεται διὰ τὴν
 ἀξίαν του.

Πόλλιος.

Καὶ ποῖος εἶσαι σὺ, ὅς τις ὁμιλεῖς οὕτω μὲ
 ἡμᾶς;

Βελισάριος.

Εἰμι ὁ Βελισάριος.

Θεοφάνης.

Εἰς κεῖνος ὁ μέγας ἀνὴρ;

Τίβερις.

Πόσον μετεβλήθης! δὲν σὲ γνωρίζω τελείως.
 — Ὡ τῆς ἀδικίας! τὸν ἥρωα, τὸν ὁποῖον χρεώ-
 σεῖ ἡ βασιλεία νὰ εὐχαρισῇ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν
 της. — Αὐτὸν κατηγορήσαν διὰ προδότην καὶ ἐπα-
 νασάτην — Αὐτὸν ἔρριψαν εἰς τὸ σκότος τῆς φυλα-
 κῆς. — Εἰς σὲ νομίζω ἀκόμι ἐκεῖ. — Ὅμως τί
 εἶναι τοῦτο, ὅπου βλέπω; σοῦ ὑξέρησαν καὶ τὸ φῶς
 τῶν ὀφθαλμῶν;

Πόλλιος.

Καὶ σὺ εἶσαι αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅς τις καὶ νῦν μᾶς
δίδεις τσιαύτας καλὰς διδασκαλίας;

Βελισάριος.

Ἀπὸ ποῖον ζητεῖτε τοῦτο, ἀπὸ τοὺς δούλους
τῆς Οὐτιδανότητος;

Τίθερυς.

Ποία ἀχαριστία καὶ κατασχύνῃ εἶναι αὐτῇ;
οἱ μεταγενέστεροι δὲν θέλουσι βέβαια τὸ πισεύσει!

Βελισάριος.

Τοῦτο εἶναι ἀληθινόν. — Ἐγὼ δὲν φοβοῦ-
μαι ταύτην τὴν δυσυχίαν. — Ἐπειδὴ ἤμην πάντοτε
ἔτοιμος νὰ ἀποθάνω ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, διὰ τοῦ-
το τυφλότης ἢ θάνατος εἶναι τὸ ἴδιον. — Διότι ἐγὼ,
ὅταν ἀφιέρωσα τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὴν Πατρίδα,
τοὺς ὀφθαλμούς μου δὲν τοὺς ἐξαίρεσα· τῆς Ἀρε-
τῆς ἡ ἀξία μοι εἶναι ἀκριβέστερα ἀπὸ τὸ φῶς, καὶ
αὐτὴ δὲν σέκεται εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐχθρῶν μου.
— Τὰ ἔργα μου δύναται μὲν ἡ Βασιλεία νὰ λη-
σμονήσῃ, ὅχι ὅμως καὶ οἱ μεταγενέστεροι, πλὴν,
ἂν τὰ λησμονήσωσι καὶ αὐτοί, φθάνει τὸ νὰ τὰ
ὀνθυμῶμαι ἐγώ.

Τίθερυς.

Πόσῃ ἐντίπῳσιν ποιεῖ εἰς τὴν καρδίαν μου τὸ
παράδειγμά σου, ποτὲ δὲν θέλω σὲ λησμονήσει!

Πάτερ μου. — Δὲν ἐνθυμᾶσαι πλέον τὸν Τί-
δερυν; ἐγὼ εἰμι ἐκεῖνος.

Βελισάριος.

Ποῖος; σὺ καλέμου φίλε! ἐλθὲ ἐναγκαλί-
σθητί με.

Τίδερυς.

Ἡ δυσυχία σου μὲ λυπεῖ τόσον, ὥς νὰ ὁμι-
λήσω δὲν δύναμαι.

Βελισάριος.

Μεῖνε, ὦνέε! πάντοτε πιστὸς εἰς τὴν θείαν
ἀρετὴν, διότι, αὕτῃ μόνῃ δὲν μας ἀφίνει ποτέ. —

Τίδερυς.

Εὐθυμᾶσαι, ὅτι μοι ὑπεσχέθης ποτὲ τὸ
χαριτωμένου ἐκεῖνο πλάσμα; — Τὴν Εὐδοξίαν,
ὅταν ἔξεις εἰς τὴν ἐξοχὴν, μακρὰν ἀπὸ τοῦ κόσμου
τὰς ταραχάς.

Βελισάριος.

Αὐτὴν καὶ ἐγὼ ζητῶ νὰ εὕρω ἐδῶ εἰς τὴν
θράκην — ἥτις μὲ τὴν Γυναῖκα μου ἐξωρίσθη εἰς
αὐτὰ τὰ μέρη, πλὴν, κύριος οἶδεν, ποῦ εὐρί-
σκεται.

Τίδερυς. (καθ' ἑαυτὸν).

Δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἱσιωπήσω.

Πόλλιος.

Ἄν ἀγαπᾷς, σοὶ βοηθοῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ
τὰς εὕρης.

Βελισάριος.

Ἀπὸ τὸν πόλεμον ἐπιστρέφετε;

Θεοφάνης.

Ναὶ, σεβάσμιε Γέρων, ὁ πόλεμος ἐτελείωσε καὶ ἡμεῖς ὑπάγομεν εἰς τὸ Βυζάντιον. — Μείνε σήμερον ἐδῶ μὲ ἡμᾶς. —

Τίθερυς (πρὸς τὸν Βελισάριον).

Ἐλπίζω νὰ μοὶ κάμῃς αὐτὴν τὴν χάριν — Θέλεις μετανοήσεις, ἂν φύγῃς ἀπ' ἐδῶ.

Πόλλιος.

Ὁ οἰκοκύρης εἶναι φιλόανθρωπος, καὶ μετὰ χαρᾶς τοῦ σὲ δέχεται· τῶρα εὐθὺς θέλει ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ χωράφιον, τὸ ὁποῖον καλλιεργεῖ μὲ τὰς ἰδίας τοῦ χεῖρας. — Ἐν τοσοῦτῳ ἅς ὑπάγωμεν ἡμεῖς εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ τῷ φέρωμεν κἀνένα κυνήγιον.

Βελισάριος.

Προσέχετε καλὰ, ἐπειδὴ ὁ ληστὴς Βούλγαρις περιφέρεται εἰς αὐτὰ τὰ μέρη ἀγρίως. Ἀκόμι χθὲς ἔπεσα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ.

Θεοφάνης.

Καὶ πῶς ἐφέρθη μετὰ σοῦ;

Βελισάριος.

Εὐθὺς, ὅπου ἤκουσε τὸ ὄνομά μου, μοὶ ἐπρόσφερεν ὅλον τὸ σπράτευμά του διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς ἐχθρούς μου.

Θεοφάνης.

Καὶ σὺ δὲν τὸ ἔδεχθης;

Βελισάριος.

Ἄν τὸ ἔδεχόμην ἤθελον εἶμαι ἄξιος τῆς δυστυχίας, ἣτις μ' εὗρεν. — Καὶ ἀφ' οὗ ἐφέρθη τόσον εὐνοικῶς πρὸς ἐμὲ μὲ ἀφῆσε πάλιν ἐλεύθερον.

Πόλλιος.

Ἄς ὑπὸνωμεν εἰς τὸ Κυνήγιον, δὲν φοβοῦμαι τοιούτους κινδύνους — Ἰδοῦ ὁ Ξενοδόχος μας καταβαίνει ἀπὸ τὸν λόφον ἐκεῖνον. —

Θεοφάνης.

Τρέξατε πρὶν νὰ ἔλθῃ, μὴν τύχη καὶ μᾶς ἐμποδίσῃ μὲ τὴν συνηθισμένην του πολιτικὴν.

Τίβερος (πρὸς τὸν Βελισάριον).

Εἰπέτε του, ποῦ ὑπήγαμεν (φεύγουσι).

Βελισάριος.

Σὺς ἐπεύχομαι καλὴν τύχην.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Βελισάριος (καθ' ἑαυτὸν).

Ἡ Νεότης παραβλέπει καὶ καταφρονεῖ τοὺς πλησιεσάτους κινδύνους, ἐξ ἐναντίας τὸ Γῆρας καθ' ἡπερβολὴν τοὺς φοβεῖται. — Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, δὲν εἶναι ποτὲ ἐντελής — Πλὴν τί θέλει

γίνει με ἐμέ; ἂν τώρα ἔλθῃ ὁ οἰκοκύρης καὶ με
δωῇ ἀπ' ἐδῶ. Αὐτὸ ἔχει δίκαιον νὰ τὸ κάμῃ,
ἐπειδὴ ἐσάθην τόσον αὐθάδης. — Ἴσως ὅμως κατὰ
τὴν συνήθειαν τοῦ μ' εὐσπλαγχνισθῇ. —

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Γελίμερος (μὲ τὴν ἀξύνην) καὶ ὁ Βελισά-
ριος. Γελίμερος.

Ποῖος εἶσαι φίλε μου;

Βελισάριος.

Εἷας στρατιώτης, ὁ ὁποῖος ζητεῖ βοήθειαν καὶ
ὑπεράσπισιν.

Γελίμερος.

Καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἀμειβὴ τῶν κόπων καὶ κιν-
δύνων σου;

Βελισάριος.

Κατὰ τοῦτο, εἶναι κάθε βασιλεὺς δυσυχής,
ἐπειδὴ ποτὲ δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ ἱκανῶς τὸ αἷμα,
τὸ ὁποῖον χύεται δι' αὐτόν.

Γελίμερος.

Μὴν μ' ἐνδρέπεσαι φίλε διὰ τὴν κατάρσιν
σου, ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ γνωρίζω τὴν δυσυχίαν, κα-
θὼς καὶ σύ. — Μεῦνε μετ' ἐμοῦ καὶ θέλεις εὐχα-
ρισηθῇ. — Εἰπέ μοι ὅμως εἰς ποίους πολέμους εὐ-
ρέθης;

Βελισάριος.

Ἐπολέμησα κατὰ τῶν Γότθων, Περσῶν, αλ-
βανῶπων, καὶ Βανδαλῶν.

Γελίμερος.

Λοιπὸν ἦσουν παντοῦ ὁμοῦ μετ' τὸν Βελι-
σάριον;

Βελισάριος.

Ναί, πάντοτε ἀχώριστος μετ' αὐτοῦ.

Γελίμερος.

Ω! πόσος μέγας καὶ εὐγενὴς ἦτον ὁ γεναῖ-
ος ἐκεῖνος ἀνὴρ — Ἄραγε ζῇ ἀκόμη; — Ἐδὼ εἰς
τὴν μοναξίαν δὲν δύναμαι νὰ ἀκούσω τίποτε περὶ
αὐτοῦ.

Βελισάριος

Ζῇ.

Γελίμερος.

Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυλάττῃ καὶ νὰ τὸν πο-
λυετῇ.

Βελισάριος.

Βέβαια, ἂν ἦτον ἐδὼ νὰ ἀκούσῃ τοὺς λό-
γους σου — ἤθελε καταλυπηθῇ.

Γελίμερος.

Καὶ πῶς εὐρίσκεται κατὰ τὸ παρὸν· εἶναι
εἰς τοῦ βασιλέως τὴν εὐνοίαν, ἔχει ἀκόμη τὴν
ἀξίαν του;

Βελισάριος.

Γνωσκεις φίλε, ὅτι ὁ φθόνος ἀκολουθεῖ πάν-
τοτε τὴν εὐτυχίαν.

Γελίμερος.

Φθάνει μόνου νὰ μὴν δώσῃ ἀκρόασιν ὁ Βασι-
λεὺς εἰς τοὺς ἐχθρούς του — Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος
ἥρως καὶ τὸ ὑποσηρίγμα ὅλης του τῆς Βασιλείας
— Ναὶ ἐγήρασε μὲν πλέον, ἀλλὰ μὲ τὴν σοφί-
αν του δύναται νὰ κατορθώσῃ εἰς τὴν Βασιλείαν ἐ-
κεῖνο, ὅπου μὲ τὴν ἀνδρείαν του εἰς τὰ στρατεύ-
ματα.

Βελισάριος.

Καὶ πόθεν τὸν γνωρίζεις;

Γελίμερος.

Εἴ, ὅσον κακὸν μοὶ ἔκαμε, τόσον καλὸν
νὰ τῷ δώσῃ ὁ Θεός.

Βελισάριος.

Κακὸν; καὶ πῶς, ἐξάθῃ τόσον κακότητος;

Γελίμερος.

Ἀχ! ὄχι, τὸ χρέος του μόνου ἐτέλεσεν. —
Ἰδὲ ὅμως τώρα, πόσον μὲ ἐδίδαξεν ἡ δυστυχία νὰ
ἦμαι συμπαθής. — Ἀλλ' εἰπέ μοι, εἰς τὸν πό-
λεμον τῆς ἀφρικῆς, ὅπου ἦσαν, εἶδες, τῶν Βαν-
δάλων τὸν Βασιλέα; — Τὸν Γελίμερον νικηθέντα
καὶ εἰς Θρίαμβον ἀγόμενον ἀπὸ τὸν ἀρχιστράτηγόν
σου τὸν Βελισάριον;

Βελισάριος.

Ναί.

Γελίμερος.

Ἴδου λοιπόν, ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὁ Γελίμερος.

Βελισάριος.

Σὺ ὁ Γελίμερος; Καὶ δὲν σ' ἔδωσε καλλιτέραν τύχην ὁ Βασιλεὺς μου — ἀξίαν τοῦ ὑποκειμένου σου, καθὼς ὑπεσχέθη;

Γελίμερος.

Μ' ἐπρόσφερε κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του ἀξιώματα — Πλὴν δὲν ἠθέλησα νὰ τὰ δεχθῶ — Ἐνὰς βασιλεὺς, ὅταν χάσῃ τὴν Βασιλείαν του, ἄλλην παρηγορίαν δὲν ἔχει, εἰμὴ σκύτος καὶ Μοναξίαν.

Βελισάριος.

Ἴδου ὅμως ὅπου εὐρίσκω ἀκόμι ἐπάνω σου μίαν φιλόσοφον ἀρετὴν, μὲ τὴν ὁποίαν ὑπέφερες γεναίως τὴν δυστυχίαν σου

Γελίμερος.

Φίλε μου, αὕτη ἡ ἀρετὴ, ὅπου λέγεις, συνίσταται εἰς τὴν διάφορον πρόληψιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος συλλαμβάνει περὶ τῶν πραγμάτων — Ἐγὼ ὁ ἴδιος πρὶν νὰ ἐκλάβω τοῦ κόσμου τὰ πράγματα,

ὡς παίγνιον τύχης, δὲν ἐγίνωσκον τὴν ἀνίκητον αὐτὴν Γεναιότητα τῆς ψυχῆς — ἤμην ἕνας βασιλεὺς περικυκλωμένος ἀπὸ πολυτέλειαν, δόξαν, πλοῦτον καὶ ἡδονὴν — Καὶ κατήντησα δοῦλος καὶ σιδηροδέσμιος. — Εἰς μίαν τοιαύτην περίεσιν ὁ ἄνθρωπος βέβαια, ἢ ἀπὸ τὴν λύπην του ἀποθνήσκει, ἢ μὲ τὴν μεγαλοψυχίαν του νικᾷ τὸ πείσμα τῆς τύχης.

Βελισάριος.

Ἰκανὴν ἀφορμὴν παρηγορίας τὸ ἄσχατον τῆς τύχης σοὶ ἔδωκε — Βλέπε λοιπὸν τῶρα καὶ ἄλλον ἀκόμι δυστυχέστερον σου — Τὸ τυφλὸν αὐτὸ Γερόντιον ὁ στρατιώτης, μὲ τὸν ὁποῖον λαλεῖς, ἐγὼ, ὅστις σ' ἐναγκαλίζομαι εἰμι ὁ Βελισάριος.

Γελίμερος.

ὁ Βελισάριος; ὦ Θεε; τυφλὸς; πτωχὸς ἐγκαταλελειμένος, σὺ εἶσαι ὁ Βελισάριος;

Βελισάριος.

Πρὶν νὰ μὲ καταντήσωσιν εἰς τοιαύτην οἰκτράν καὶ ἐλεεινὴν κατάσασιν, μοῦ ὑξέρησαν καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν.

Γελίμερος.

Καὶ εἶναι ἄραγε δυνατόν! καὶ ποῖον Θηρίον,

ποῖος κακοῦργος, ποῖον ἔκτρωμα σὲ κατήυτησεν
οὕτω;

Βελισάριος.

Ὁ φθόνος, ὦ φίλε! αὐτὸς μὲ κατηγόρησε
ὅτι ἐπεθύμουν νὰ βασιλεύσω. — Καὶ μόλου ὅτι ἐ-
ξεκόμην εἰς τοῦ τάφου τὸ χεῖλος, ἐπίστευσαν μόλου,
τοῦτο καὶ μ' ἐφυλάκωσαν — Ὁ λαὸς ἐπαναστατή-
σας ἐζήτησε τὴν ἐλευθερίαν μου· ἡ ὁποία, ναὶ,
μοὶ ἐδώθη μὲν, ἀλλὰ μὲ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν
ὕξερσιν.

Γελίμερος.

Δὲν πισεύω ὅμως, νὰ ᾔτουν αὐτὸ τοῦ Ἰου-
στινιανοῦ σπροςαγή!

Βελισάριος.

Τοῦτο μὲ λυπεῖ περισσότερο — Γινώσκεις
μὲ πρόσῃν πίσιν καὶ προθυμίαν μου τὸν ἐδοῦλευσά,
ἄχ! ἀκόμι τὸν ἀγαπῶ, μόλου ὅπου, ὅταν ἤκουσα
ἀπὸ τὸ ἴδιον τοῦ σώμα τοιαύτην ἀπόφασιν, ἔχασα
ὅλην τὴν Γεναιότητα μου — Οἱ δήμιοι, οἵτινες
ἔβαλον αὐτὴν εἰς ἔργον ἔκειντο πρὸ ποδῶν μου καὶ
ἔτρεμον — Πλὴν δόξα τῇ Θεῷ — Ἐτελείωσε —
Ὁ καιρὸς, καθ' ὃν θέλω ζήσει πτωχὸς καὶ τυφλὸς
εἶναι πλέον πολλὰ ὀλίγος.

Γελίμερος.

Α'χ! ἀξιώσου με λοιπὸν τοῦ νὰ περάσης τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς πολυτίμου ζωῆς σου ἐδὼ μετ' ἐμοῦ.

Βελισάριος.

Τοῦτο δὲν γίνεται. — Ἡ γυνή μου καὶ ἡ Εὐδοξία μὲ προσμένουσιν, εἰς τὰς ἀγκαλὰς αὐτῶν θέλω νὰ ἀποθάνω.

Γελίμερος.

Ἡ κατάσασίς σου μὲ λυπεῖ. — Ω' τύχη δολερά! — Ο' σοφὸς ἥρως. — Ο' ἀνδρεῖος Βελισάριος δυσυχεῖ! — Ἀπὸ τοῦτο τὸ ἄσχατον τῆς τύχης μαυθάνομεν, ὅτι, ἐκεῖνος εἶναι ἄξιος μιμήσεως, ὁ ὁποῖος μόνος ἐργάζεται τὸν Κῆπον τοῦ ἐν ἡσυχίᾳ. — Ἀλλ' ἡ νεότης δὲν δίδει πίσιν εἰς τὰ τοιαῦτα. — Χθὲς τὸ ἐσπέρας πέρασαν ἀπ' ἐδὼ τρεῖς στρατιῶται ἀκόμι πολλὰ ἠπατημένοι ἀπὸ τὴν κευδοξίαν. — Δὲν γινώσκω ποῦ ὑπῆγαν — χωρὶς νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσωσι τοῦλάχιστον δὲν θέλουσιν ἀναχωρήσει ἀπ' ἐδὼ!

Βελισάριος.

Αὐτοὶ μ' ἐπροσκάλεσαν ἐδὼ καὶ ὕστερον ὑπῆγαν εἰς τὸ κυνήγιον διὰ νὰ προβλέψουν τὴν τράπε-

ξαν σου μὲ ἀγρίων ζώων κρέατα. Εἰ γὰρ τοῖς εἶπον
ἀρκετὰ διὰ τὸν προκείμενον τοῖς κίνδυνον τῶν λη-
σῶν, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων πέρασα ὅλην ταύ-
την τὴν νύκτα, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν φοβοῦνται.

Γελίμερος.

Βέβαια εἶσαι λοιπὸν κοπιασμένος καὶ νυσᾶζεις.
— Εἴθε, ἀναπαύθητι ἐν ὧν νὰ ἐταιμασθῇ καὶ
τὸ γαῦμα.

Βελισάριος.

Σᾶς εὐχαρισῶ κατὰ πολλὰ. — Οἱ Κόπος
— Τοῦ γήρατος ἢ ἀδυναμίας μὲ βλίδουσι κατὰ
πολλὰ.

Γελίμερος.

Εἴθε, ἀκριβέστατέ μοι φίλε! καὶ ἀνάλαβε νέας
δυνάμεις, τὰς ὁποίας μόνος ὁ ὕπνος δίδει.

Τέλος τῆς πρώτης Πράξεως.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Εὐδοξία (καθ' ἑαυτήν).¹

Α'κόμι μὲ ἀγαπᾶ! — Οὔμως τὸ πᾶν εἶναι εἰς μά-
την. — Τίθερυ. Ἡ τύχη μᾶς χωρίζει διὰ πάντα.
Οὔ πατήρ μου σιδηροδέσμιος κεῖται εἰς τὸ σκότος
τῆς φυλακῆς. — Καὶ σὲ ἴσως προσμένει κἀνένας
θρόνος. — Ἡ λύπη ἐγλίγωρα θέλει φθείρει καὶ
ἀφανίσει τὰς δυνάμεις τῆς ζωῆς μου, καὶ τότε θέ-
λει ἡσυχάσει ἐνταῦθα ἡ σάκκη τοῦ σώματος μου
ἀγνωρίζως. — Ποῦ ἔφυγες γλυκύτετον μου ὄνειρον,
ὅταν ὁ Ἑρως μ' ὑπέσχετο τὴν μεγίστην εὐδαιμο-
νίαν! — Ἐφύγε καὶ δὲν θέλει ἐπιστρέψει πλέον. —
Σήμερον εἶδον τὴν ὑπερινήν φορὰν ἐκεῖνον, τὸν
ὁποῖον ἀγαπᾶ ἡ ψυχὴ μου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Εὐδοξία. Γελίμερος.

Γελίμερος.

Δὲν εἶδες τοὺς Στρατιώτας; δὲν ἐπέσρεψαν ἀκόμι;

Εὐδοξία.

Τ' πῆγαν εἰς τὸ κυνήγιον, ὅχι μακρὰν ἀπὸ τὴν ποιμνὴν μας τοὺς εἶδον, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν τῶρα ἐπέσρεψα, δὲν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

Γελίμερος.

Ἄργεῖ τὸ γεῦμα ἀκόμι;

Εὐδοξία.

Δὲν ἄργεῖ πλέον, ὅταν προσάξητε θέλει εἶναι ἔταμον, ὑπάγω μόνον πρὸς τὴν Μητέρα μου, διὰ νὰ φέρω τὸ φαγητίντης, ἐπειδὴ δὲν ἀγαπᾷ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν τράπεζαν.

Γελίμερος.

Ἔχει δίκαιον, ἡ ἀρρώστια τὴν ἀδυνατήσῃ πολύ. — Ἐγὼ κατὰ τὸ παρὸν ἐτοιμάζω τὴν τράπεζαν διὰ νὰ τελειώσωμεν ὀγλήγωρα.

Εὐδοξία.

Εὐθὺς ἐπιστρέφω διὰ τὰ σὰς βοηθήσω καὶ ἐγώ. (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Γελίμερος (ἐτοιμάζων τράπεζαν).

Τὶ καλὸν κοράσιον, ὁ Θεὸς μᾶς τὸ ἔσειλε, ἡ ἀγαθή τοῦ καρδία ἀξίζει καλῆτέραν τύχην! — Ἀὖς ἦτον τυλάχιστον χαρούμενον. — Διότι καὶ ἡ ταπεινότης ἔχει τὴν χάριν της. Εἶδω περὶ τὴν ζωὴν τοῦ πολλὰ ἡσύχως. — Αὕτῃ ὅμως ἀνασενάζει — χύνει δάκρυα, ἐνίοτε ἀποφεύγει τὰς συναναστροφάς, καὶ φαίνεται, ὅτι βεβαίως ἔχει μεγάλον πόνον εἰς τὴν καρδίαν της, ἐπειδὴ τὸν κρατεῖ μουσικόν.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Τίθερυς καὶ ὁ Γελίμερος.

Τίθερυς.

Εἶναι ἐδῶ ἀκόμῃ ὁ Βελισάριος;

Γελίμερος.

Ναί, ἀναπαύεται ἐλίγον.

Τίβερυς.

Πρέπει νὰ ἔλθῃ εὐθὺς μετ' ἐμοῦ νὰ ὑπάγω-
μεν νὰ ἐλευθερώσωμεν τὸν Ἰουστινιανόν ἀπὸ τὰς
χεῖρας τῶν Βουλγάρων, οἱ ὅποιοι τὸν ἤρπασαν ἀπὸ
τὸ βασιλικὸν Ὀσπήτην τοῦ υἱοῦ σου καὶ τὸν περ-
νοῦσαν μέσα ἀπὸ τὰ λιβάδια, χωρὶς ὅμως νὰ ἰξεύ-
ρωσι τίς εἶναι — ἐπίασαν καὶ ἡμᾶς εὐθὺς, ὅπου
μᾶς εἶδον, ἀλλ' ἐνθυμηθεῖς κατὰ τύχην τὸ σίβας,
ὅπου φέρουσι πρὸς τὸν Βελισάριον εἰδοποίησα τοῦ-
το κρυφίως εἰς τὸν Βασιλέα καὶ μετὰ τὴν ὀγλίγω-
ρον ἀπόφασίν μας, εἶπον πρὸς τὸν ἀρχηγόν τῶν λη-
στῶν, ὅτι ὁ αἰχμάλωτός των εἶναι πατήρ μου, καὶ
ὁ βελισάριος φίλος μας. Τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐσεβό-
μην πάντοτε ἀπεκρίθη ὁ ληστής, καὶ ἂν ἐδέχετο
τὴν βοήθειάν μου ἡδύνατο ὀγλίγωρα νὰ ἐκδικηθῇ.
— Ἀφ' οὗ λοιπὸν τὸν σέβεσαι τόσο, ἀπεκρί-
θην ἐγὼ, χάρισον αὐτῷ σήμερον ἐκεῖνο, ὅπου
καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπᾷ, ἡμᾶς δηλαδή, καὶ μία χρη-
ματικὴ ἐξαγόρασις ἀκόμη σοὶ μένει πάντοτε νὰ ἐλ-
πίσης. — Ἐὰν ὁ Βελισάριος ἦτον ἐδῶ, ἀνταπε-
κρίθη αὐτός, βέβαια τῷ ἔκαμνα αὐτὴν τὴν χά-
ριν. — Εὐθὺς, ὅπου ἤκουσα ἓνα τοιοῦτον τὸν πα-
ρεκάλεσα νὰ περιμένῃ ὀλίγον ἐδῶ πλησίον εἰς τὸ
χωρίον, ἕως ὅπου νὰ τῷ ὁδηγήσω τὸν Βελισάριον.

— Εὐχάρη ὁ βασιλεὺς εἰς αὐτὰ καὶ μὲ ἐπρόσαξε
να μὴν εἰπῶ τῷ Βελισαρίῳ τίποτε περὶ αὐτοῦ. —
Πλὴν, λέγεμοι, ἡ Εὐδοξία εἶδε τὸν πατέρα της;

Γελίμερος.

Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πατήρ της;

Τίβερος.

Οὐ Βελισάριος.

Γελίμερος.

Πῶς; ἐγὼ μένω ἐκσατικός, δὲν τὸν εἶδεν
ἀκόμι;

Τίβερος.

Σιώπησον τὸ λοιπὸν ἀκόμι ὀλίγον, ἰδοὺ ἔρ-
χεται ὁ πατήρ της.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

(Βελισάριος ἐξερχόμενος ἀπὸ ἑνα κοιτῶνα) καὶ
οἱ ἄνωθεν.

Τίβερος.

Πάτερ μου, ἐγὼ καὶ οἱ σύντροφοί μου ἐπέ-
σαμεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Βουλγάρων καὶ σὺ μό-
νος, ἂν θέλῃς, δύνασαι νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃς.

Βελισάριος.

Ἐξ ὅλης καρδίας μου τέκνον — Ἡ φιλαν-
θρωπία τὸ ἀπαιτεῖ.

Τίβερυς.

Ἐλθὲ λοιπὸν μετ' ἐμοῦ νὰ ὑπάγωμεν.

Βελισάριος.

Ἀχ! νὰ ἦσαν τοῦλάχιστον οἱ πόδες μου, εὐ-
κωνητότεροι.

ΣΚΗΝΗ ἙΚΤΗ.

Γελίμερος (μόνος)

Δίκαιε θεε! Ὅποια ἡμέρα εἶναι ἡ σημερινή!
— Τὸ ὁσιπτήριον μου θέλει δεχθεῖ σήμερον εἰς τὸν
ἴδιον καιρὸν ἓνα δυσυχέςατον ἄνθρωπον καὶ τὸν πρό-
ξενον ἐτι τῆς δυσυχίας του· καὶ ἡ εὐδοξία νὰ εἶναι
θυγάτηρ τοῦ φίλου μου! — Πόσον πένου θέλει
δοκιμάσει, πόσην ταραχὴν θέλει αἰσθανθῇ ἡ καρ-
διά της, ὅταν μάθῃ τὰς ἀνελπίστους δυσυχίας τοῦ
πατρός της! — Σὺ θεία πρόνοια παρηγόρησον αὐ-
τὴν, ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανός. Ἡ καρδιά μου
δὲν ὑποφέρει, ὄχι, ὄχι, δὲν τολμῶ, μήτε μ'
εἶναι δυνατὸν, καὶ πάλιν τῇ φέρω τριαύτην εἰδήσιν.
— Ἡ δυσυχὴς ἤλπιζε βεβαίως, ὅτι ὁ θεὸς εἶναι
ἀντιλήπτωρ τῆς καταπονουμένης Ἀθωότητος.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Εὐδοξία (φέρουσάτι εἰς τὰς χεῖρας).

Ἡ καλὴ καὶ μόνη μου φιλιὰδα εἶναι πολλὰ
ὕγιής, ὁ Θεὸς μόνον νὰ γίνῃ βοηθός.

Γελίμερος.

Ἡ καλοσύνη σου μοῦ κατασπαράττει τὴν καρ-
δίαν, κόρη μου, σὲ λυπούμαι τόσον, ὅσον δὲν
δύναμαι νὰ εἰπῶ, δὲν ἐγεννήθης βέβαια διὰ νὰ εἴ-
σαι εἰς αὐτὴν τὴν κατάσασιν.

Εὐδοξία.

ὦ Γέρον, ὅς τις μὲ ἀγαπᾷς ὡς πατὴρ μου.
— Πόσον εὐτυχὴς ἤθελον εἶμαι πλησίον σου, ἂν ἡ
καρδιά μου . . . συγχώρητον μοι . . . τὸ καθήκον
μου δὲν μὲ ἀφίνει νὰ σοὶ ἐξηγηθῶ περισσότερον.

Γελίμερος.

Δὲν σὲ βιάζω κόρη μου — Μετρίασον ὅμως
τὸν πόνον σου. — Ὁ Θεὸς μᾶς δοκιμάζει πρῶτον
καὶ ἔπειτα μᾶς βοηθεῖ. — Ἀλλ' ἤξεύρεις τί ἤχο-
λούθησεν, οἱ νέοι στρατιῶται εὐρίσκονται. . . .

Εὐδοξία.

ὦ Θεέ! — Εἰς τὰς χεῖρας τῶν Βουλγάρων,
ἔως, καὶ ὁ Τίβερης ὁμοίως!

Γελίμερος.

Ναί, πλήν τώρα θέλει ἐπιστρέψουν, μία εὐ-
τυχῆς περίσασις τοὺς ἐλευθερώνει — Γνωρίζεις
λοιπὸν τὸν Τίθερον; — Ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐ-
νόμιζον, ὅτι ἀνετράφη εἰς βασιλικὴν αὐλήν. —
Γνωρίζεις καὶ τὸν καίσαρα ὁμοίως;

Εὐδοξία.

"Αχ! δὲν τὸν γνωρίζω ἄλλως, παρὰ μόνον
δι' ἐνὸς σκληροῦ Ἔργου, διότι ἐγὼ ἀνετράφην εἰς
τὸ χωρίον, ἐκεῖ, εἰς ἐκείνην τὴν Μοναξίαν, ὅπου
μ' ἄφητε πάντοτε ὁ πατήρ μου, εἶδα ποτὲ τὸν Τίθε-
ρον — Ἦναι ἐνάρετος ἄνθρωπος, μὴν τύχη δὲ καὶ
ἐπληρώθη. —

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ.

Γουρσινιανός. Θεοφάνης. Πόλλιος. καὶ
οἱ ἀνωθεν.

Γουρσινιανός (πρὸς τὸν Γελίμερον)

Συγχωρήσατέ μοι διὰ τὸ βάρος, ὅπου σᾶς
δίδω. — Ὁ Τίθερος ἔρχεται κατόπι μὲ τὸν Γέ-
ροντα, ὅς τις μᾶς ἐλευθέρωσε.

Γελίμερος.

Προσέξατε εἰς ὅτι δύναται νὰ σᾶς ὑπηρετήσῃ
ἓνας ποταπὸς Χωρικός.

Εὐδοξία.

Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Γέρων, περὶ τοῦ ὁποίου λαλεῖτε;

Γελίμερος.

Σήμερον τὸν ἐφιλοξένησα εἰς τὸ ὀσπήτιόν μας, πῶς; δὲν τὸν εἶδες; ἐπιμελέσθητι μόνου νὰ εἶναι ἑτοιμον τὸ γεῦμα, ὅταν ἔλθῃ.

Εὐδοξία.

Εὐθὺς (ἀναχωρεῖ).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Θεοφάνης· καὶ οἱ ἄνωθεν. Θεοφάνης
(πρὸς τὸν Γελίμερον)

Ὅλιγον ἔλειψε φίλε νὰ σᾶς χάσωμεν!

Πόλλιος.

Ἡθέλομεν τὸ πάθῃ, ἂν ὁ βελισάριος· δὲν ἤθελεν εἶναι ἐδῶ. — Ἀκόμι δὲν δύναμαι νὰ πιεύσω, πῶς ἔπραξε τοῦτο ὁ Βούλγαρις ἀπὸ τὸ πρὸς τὸν Βελισάριον σέβας του!

Γελίμερος.

Τόσην ἰσχὺν ἔχει ἡ ἀρετὴ ἐδῶ εἰς τὰ μέρη-

μας! ὁ ἄγριος πολλάκις τὴν τιμὰ περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς.

Ἰουστινιανός.

Πολλάκις ὅμως παραγνωρίζεται ἐδῶ ἡ ἀρετὴ, ἐπειδὴ τῆς πονηρίας τὰ μηχανουργήματα τὴν καταστέχουσιν πάντοτε, καὶ ὁ ἡγεμὼν σπανίως εὐρίσκεται εἰς κατάστασιν νὰ μὴν πλανηθῇ.

Θεοφάνης (πρὸς τὸν Γελίμερον)

"Ἄς ἔβλεπες μὲ ποῖον σέβας ὁ Βούλγαρις ὑπεδέχθη τὸν τυφλὸν γέροντα! — Μ' ἓνα λόγον τοῦ μᾶς ἔδωκε τὴν ἐλευθερίαν.

Ἰουστινιανός.

"Ὅταν οἱ λησαι ὅπου τὸν εἶδον χθὲς, ἐνώθησαν σήμερον μὲ τοὺς λοιποὺς συντρέφους των, οἵτινες μ' ἐπίασαν, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν ἔδειξε μεγάλην λύπην, ἐπειδὴ ὁ βελητάριος δὲν ἐδέχθη τὴν ἐκδίκησιν τὴν ὁποίαν τῷ ἐπρόσφερε — Ἀκούσατε λοιπὸν τί εἶπεν. — Ἡμεῖς εὗρομεν αὐτὸν ἔξω εἰς τὸν δρόμον, ἀφ' οὗ τὸν ἠρώτησα περὶ τῆς συμφορᾶς τοῦ ἐφώναξ. Σεβάσμιε Γέρον, ἡ πατρίς σου σὲ ἐγκαταλείπει μὲν, ἀλλ' ἰδοὺ εὐρίσκεις ἀρκετοὺς φίλους καὶ ἐκδικητὰς κατ' αὐτῆς. — Τὸ ἄδικον, τὸ ὅποῖον σοὶ ἔγνων, εἶναι μέγαλον, ὅθεν πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἐκδίκησις μεγάλη, εἰς τὸν δρόμον τοῦ πρέπε

να ἐκπνεύσῃ ὁ τύραννος σου. — Ἐλθὲ ὁδὶ γητόν
μας· τὰς φρένας σου ἔχεις ἀκόμι, τοῦτο εἶναι ἀρ-
κετόν. — Ἐλθὲ καὶ δείχθητι εἰς τὸ Βυζάντιον ἀ-
κόμι μίαν φορὰν μὲ λαμπρὸν θρίαμβον. — Ἡ ἀ-
πόκρισις του, ἐξηκολούθει λέγων, ἦτον αὕτη. Θέ-
λετε λοιπὸν νὰ ἀποδείξω, ὅτι δικαίως μὲ ἐτύφλω-
σαν, ὅτι πρὸ καιροῦ ὁ Βελισάριος ἀπέβαλε τὸ βα-
σιλικὸν διάδημα, τὸ ὁποῖον τῷ ἐπροσφέρετο, εἶναι
γνωστὸν, οἱ ἱταλοὶ καὶ Καρχηδόνιοι εἶδον αὐτό. —
Ἐκεῖ μὲν ἤμην νέος, ἔμεινα ὅμως πιστός, καὶ ἤδη
ἀκόμι φυλάττω τὸν ὅρκον, τὸν ὁποῖον ὥμωσα εἰς
τὸν Καίσαρα, "Ὅταν τῷ ὠρκίσθην ἡλπίζον, ὅτι
εἶναι δίκαιος. — Ἀλλ' αὖ καὶ αὐτὸς ἐφάνη ἀδίκος
ἐγὼ ὅμως ποτὲ δὲν ἠθέλησα ἐκδίκησαι.

Γελίμερος.

Ἐἶθι νὰ ἦτον τοῦλάχιστον ὁ Καίσαρ πληρο-
φορημένος διὰ τὴν ἀθωότητα του!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

Βελισάριος. Τίβερυς. καὶ οἱ ἄνωθεν.

Γελίμερος.

Μεγαλόψυχε ἄνθρωπε, ἐπιστρέφεις ἀπὸ κανὲν
καλὸν ἔργου πάλιν;

Βελισάριος.

Ἐγὼ δὲν ἔπραξα περισσότερον, εἰμὴ, ὅτι προσάξει τὸ χρέος τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπειδὴ μᾶλλον ὅτι δὲν ἐζήτησα τὴν ἐκδίκησιν τῶν Βουλγάρων, ἄλλω μοι ἔδειξαν καὶ ταύτην τὴν δούλευσιν.

Ἰουστινιανός.

Ἄχ! ἂν ἰδῇ ποτὲ ὁ Ἰουστινιανὸς τὴν μεγάλην ἀχαριστίαν του! ἀπὸ ποῖα βάσανα καὶ πένθη δὲν θέλει κυριευθῇ ἡ καρδιά του! ποῦ θέλει εὑρεῖ πλεον; τοιοῦτον φίλον, καθὼς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἔχασεν ἄραγε ἡ σδίκία, τὴν ὁποίαν ἔδειξεν εἰς αὐτὸν δὲν θέλει ὑπερήσει αὐτὸν καὶ τῆς αὐτῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν;

Βελισάριος.

Ὁχι, μὲν τὸν οὐνειδίξεις, ἀλλὰ λυποῦ αὐτὸν μᾶλλον, καὶ τίμα τὸ γηρατεῖον, τὸ ὁποῖον τὸν καταθλίβει. — Ἐπλανέθη. — Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔδωκα ἴσως ἀφορμὴν εἰς τοῦτο, ἐπειδὴ δὲν ἀπέφυγα, ὅσον ἔπρεπε τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Λαοῦ — Ὁ Θεὸς μόνος εἶναι καρδιογνώστης, ὅχι δὲ καὶ ἕνα Βασιλεύς.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΚΗΝΗ.

Εὐδοξία (φέρουσα τί εἰς τὴν τράπεζαν) καὶ οἱ
ῥηθέντες.

Ἰουστινιανός.

Μεγαλόφυχε Βολισάριε!

Εὐδοξία.

(Ἀκουσατα τοῦτο θεωρεῖ ὁλόγυρα τῆς βλέ-
πει τὸν πατέρα τῆς, ὁρμᾷ πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν
ἐναγκαλίζεται.)

Πάτερ μου! ἄχ! ἡ θεία πρόνοια σέ ἔδωκε
μοι πάλιν.

Βελισάριος.

Ποῖος μ' ἐναγκαλίζεται;

Εὐδοξία.

Δεὺ γνωρίζεις πλέον τὴν Εὐδοξίαν (βλέπει,
ὅτι εἶναι τυφλὸς) θεέ μου! τί βλέπω. — Αὐτὸς
εἶναι τυφλὸς (ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν τῆς καταντᾷ εἰς
λείποθυμίαν (ὁ Τίθερις καὶ ὁ Θεοφάνης κρατοῦσιν
αὐτήν.)

Βελισάριος.

Καὶ τὴν θυγατέρα μου εὐρίσκω ἐδῶ! Παρη-

χορήγηται τέκνον μου, — Μοῦ ὑξέρησαν τὸ φῶς
τῶν ὀφθαλμῶν. — Τὸ γῆρας ἤθελε μοι κάμη ὀγ-
λῶρα τὸ ἴδιον. — Κ' ἂν εἶμαι πτωχὸς, σοχά-
ζομαι, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πάντοτε βοηθὸς τῆς ἐγκα-
ταλελιμένης Ἀθωότητος. — Ἀλλὰ πῶς; ἄφεςες
τὴν Μητέρα σου, ἢ ὅποια σὲ ἀγαπᾷ τόσον;

Εὐδοξία.

(Ἀναλαμβάνουσα) ἡ Μήτηρ μοο δὲν ζῇ πλέον,
ἡ λύπη τὴν ἔφερεν εἰς τὸν τάφον.

Βελισάριος.

Ὁ Θεὸς νὰ τὴν ἀνταμείψῃ ἐκεῖ δι' ὅσα ὑπὲρ
ἐμοῦ ἔπραξεν ἐδῶ.

Εὐδοξία (μὲ θυμὸν)

Τοιουτοτρόπως λοιπὸν ἡ τυραννία σὲ κατήν-
τησε δι' ὅλου δυσυχῆ; — Μὲ τοιαύτας ἀνταμει-
σὲ σὲ ἐπλήρωσε διὰ τὴν πίσιν σου; — εἴθε, ἡ
ὄργη τοῦ Θεοῦ νὰ πέσῃ σήμερον ἀκόμι ἐπὶ τὴν κε-
φαλὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅς τις ἐφέρθη οὕτω
κατὰ σοῦ.

Βελισάριος.

Σιώπα, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον καταρᾶται εἶναι
πλέον δυσυχέστερος παρὰ τιμωρίας ἰάξιος.

Ἰουστινιανὸς (ὅς τις ἐναγκαλίζεται
τὸν Βελισάριον)

Καὶ τῷ ἔντι δυσυχῆς δι' ὅλου, σεβάσμιε βελισάριε! — Συγχώρησον, ἔσω πάλιν φίλος μου — ἄρκεϊ ὅσον ἡ συνείδησις μου μὲ βασανίζει.

Βελισάριος.

Τί μοι συμπονεῖς, διατὶ ἐκινήθης εἰς τοιαύτην συμπάθειαν;

Ἰουστινιανός.

Τὸ συνειδός μου τύπτει με καὶ κατατρώγει τὴν καρδίαν μου — Ἀγαπητὲ βελισάριε! ὁ ἀπάνθρωπος τύραννος, ὅς τις σὲ ἐτύφλωσε καὶ σὲ κατέστησε πρὸς ἀνταμειβὴν τῶν ἐκδουλεύσεων σου ζήτησαν. — Εἰμὶ ἐγώ.

Βελισάριος.

Σὺ εἶσαι ἐκεῖνος;

Ἰουστινιανός.

Ἐγὼ ὁ ἴδιος — Ναὶ ἀκριβέ μου φίλε! ὑπεραπαισὰ τῆς Βασιλείας μου καὶ εἰκὼν τῆς Ἀρετῆς — Ἐγὼ εἰμὶ ἐκεῖνος ὅς τις τῶρα δίδει εἰς τὸν κόσμον ἓν φοβερὸν παράδειγμα ἀχαριστίας, συκοφαντίας καὶ Προδοσίας.

Εὐδοξία.

ὦ Θεέ! τίς ἤθελε φαντασθῇ τοιοῦτον τί!

Τίβερυς.

Ἐγὼ ἔγωγα ἔξω φρενῶν.

Γελίμερος.

Οὕτω θαυμασίως μᾶς ὁδηγεῖ ἡ Θεία πρό-
νοια.

Βελισάριος.

Ἡσύχασον βασιλεῦ μου, ἔχεις τὰ μέσα ἀ-
κόμι, μὲ τὰ ὅποια δύνασαι νὰ δώσης εἰς τὸν κόσ-
μον καλῆτερον παράδειγμα, φρόντισον διὰ τὴν
εὐτυχίαν τοῦ λαοῦ σου καὶ τότε ὁ Βελισάριος σοι
συγχωρεῖ.

Ἰουστινιανός.

Ἐλθὲ λοιπὸν μετ' ἐμοῦ καὶ βοήθησον μοι,
εἰς τοῦτου τοῦ ζητήματός σου τὴν ἐκτέλεσιν. —
Ἡ σοφία σου μόνη δύναται νὰ ἐκτελέσῃ αὐτό. —
Ἐγὼ ὁμολογῶ χάριτας εἰς τὴν Θεῖαν πρόνοιαν,
ἣτις μοι ἀποδίδει πάλιν τὸν εἰλικρινέστατόν μοι φί-
λον — Πῶς νὰ σοὶ ἀνταμείψω — Τίβερυ διὰ
τὴν μεγάλην χάριν, τὴν ὁποίαν τώρα μοὶ ἔδειξες,
κρέμαται τοῦτο ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν μου;

Τίβερυς.

Ἡ ἀνταμειβὴ, ὅπου ἐπιθυμῶ ὑπερβαίνει πο-
λὺ τὴν δύναμιν σου. — Ὅμως ἄφες τὴν ἀμειβὴν

εἰς τὸν Βελισάριον, ἐπειδὴ αὐτὸς
καὶ ἂν εἶναι, ἔχει ἀκόμει ἓνα θῆται
βαίνει ὅλα, ὅσα σὺ δύνασαι νὰ μοι

Βελισάριος.

Ἐκτὸς τῆς θυγατρὸς μου δὲν ἔχω ἄ

Τίβερυς.

Αὕτη εἶναι ὁ μέγας σου θησαυρός.

Βελισάριος.

Τὴν δίδω εἰς τὸν ἄξιον Τίβερυν — Σεῖς
πολλοῦ ἀγαπᾶσθε.

Εὐδοξία.

ὦ ποία ἀνέλπιτος τύχη!

Ἰουστινιανός.

Ἐγὼ δέχομαι ὡς τέκνα μου τοῦτο τὸ ἐνόρε-
τον ἀνδρόγυνον, ἵσως διὰ τούτου διαρθώσω κατὰ τὴν
τὸ μέγα ἄδικον, ὅπου ἔπραξα, ἀλλὰ μοὶ σογγω-
ρεῖς βελισάριε;

Βελισάριος.

Ναὶ σεβάσμιέ μου βασιλεῦ, ἡ καρδιά μου
ἐμεινέ σοι πάντοτε πιστή.

Ἰουστινιανός.

Ἐλθέ λοιπὸν, καὶ τελείωσον τὸ ἐπίλοιπον

ησίον μου καὶ τότε βέβαια θέλει
 Ἐγὼ ἔγινα σου τὸν κόσμον τὴν μόνην ἀληθῆ
 ης μετανοίας τὸ δῶρον.

Γελίμερος.

Οὐτὶς
 ιτη θριαμβεύει τέλος πάντων, καὶ ἂν εἰς
 τὸν κόσμον θλίβηται — θριαμβεύει, εἰς τὸν
 α — "Ἄς ἔχη δόξαν ὁ θεὸς, ὅς τις ἔκλε-
 ῖς ταύτην τὴν περίσσειαν τοῦτο τὸ ταπεινόν
 κόμι, ὅσπῃτις — Τώρα δὲ, ἔλθετε, ἄς εὐφραν
 μου μὲν ἐν χαρμόσινον γεῦμα.

Τέλος.

